

Τὸ μέγεθος τῆς γῆς εὐρίσκεται διάφορον κατὰ τὰς ἐκάστοτε γινομένας ἐκ νέου μοιρομετρικὰς ἐρεῦνας. Ἐν ἔτει 1841 ὑπελογίσθη ἡ ἡμίσεια διάμετρος ἦτοι ἡ ἀκτίς τῆς γῆς σφαίρας ἀπὸ τοῦ κέντρου μέχρι τοῦ ἰσημερινοῦ ἴση πρὸς 6,377,397 μέτρα· ἐν ἔτει δὲ 1878 εὐρέθη ἴση πρὸς 6,378,190 μέτρα. Ἡ διαφορὰ αὕτη φαίνεται μικρά, ἀλλὰ κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο μῆκος τῆς ἀκτίνος ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς γίνεται κατὰ 2270 τετραγωνικά χιλιόμετρα μεγαλύτερα ἢ τοπρίν.

Πρὸ τινων ἤδη δεκαετηρίδων ἐξεφράσθη ἡ γνώμη ὅτι ἡ γῆ δὲν ἔχει κανονικὸν σφαιροειδὲς σχῆμα ἀλλ' ὅτι αποκλίνει ἀπὸ τοῦ καθαρῶς μαθηματικοῦ σχήματος διὰ κυματοειδῶν προεξοχῶν καὶ εἰσοχῶν, καὶ ὅτι μόνῃ ἡ θάλασσα παρουσιάζει πανταχοῦ ἐπιφάνειαν κανονικοῦ σχήματος. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρχιμήδης ἀπεδείκνυνεν ὅτι αἱ ἐπιφάνειαι τῶν θαλασσῶν εἶναι μέρη σφαιρικῆς ἐπιφανείας, ὅτε δὲ ἀπεδείχθη ὅτι ἡ γῆ δὲν εἶνε ἐντελῶς σφαιρικὴ ἀλλὰ μόνον σφαιροειδὴς, ἐγένετο συγχρόνως παραδεκτὸν ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης παρουσιάζει πανταχοῦ κανονικὸν σφαιροειδὲς σχῆμα. Ἀλλὰ σήμερον γινώσκουμεν ὅτι οὐδ' αὕτη ἡ θάλασσα ἔχει πανταχοῦ κανονικὴν ἐπιφάνειαν. Οἱ ὄγκοι τῆς ξηρᾶς προσελκύουσι πρὸς ἑαυτοὺς τὰ ὕδατα τῶν θαλασσῶν, οὕτως ὥστε πλησίον τῶν ἡπείρων ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης εἶνε ὑψηλότερα καὶ ἀπέχει περισσότερον ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς γῆς παρὰ ἡ ἐπιφάνεια τῶν μεμακρυσμένων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ὑδάτων. Οὕτω λ. χ. παρὰ ταῖς βορειοανατολικαῖς

ἀκταῖς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης εἶνε κατὰ 500 μέτρα ὑψηλότερα, παρὰ δὲ τῇ Ἀγίᾳ Ἑλένῃ κατὰ 847 μέτρα ταπεινότερα τῆς κανονικῆς σφαιροειδοῦς ἐπιφανείας, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ ὀλικὴν διαφορὰν 1347 μέτρων.

Ἐπὶ αἰῶνας ὅλους ἡ ἐπιστήμη κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ὑψωμάτων τῆς γῆς ἐλάβανεν ὡς βάσιν σταθερὰν καὶ ἀμετάβλητον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἥδη δὲ γινώσκουμεν ὅτι καὶ αὕτη ἡ προϋπόθεσις ἦτο πεπλανημένη, οὕτως ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς ἀνάγκη νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει καὶ αἱ διαφοραὶ αὗται πρὸς ἐξέλεγχον καὶ ἐπιδιόρθωσιν τῶν ὑπολογισμῶν ἐκείνων.

Πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν τὸ πρόβλημα τῆς μετρήσεως τῆς γῆς ἐθεωρεῖτο εὐκόλον καὶ ἀπλουν, διότι ἦτο ἄγνωστος εἰσέτι ἡ συμπίεσις παρὰ τοὺς πόλους καὶ αἱ ἄλλαι ἀνωμαλίας τοῦ σχήματος αὐτῆς. Σήμερον ὅμως τὸ πρόβλημα τοῦτο εἶνε δυσχερέστατον καὶ πολυπλοκώτατον. Ἀλλὰ δὲν εἶνε θρίαμβος τῆς ἐπιστήμης, ὅτι αἱ ἀνωμαλίας αὗται ἐν γένει ἀνεκαλύφθησαν; Ἐκατομύρια ἄνθρωποι μετροῦσι σήμερον μὲ μέτρα, μὲ χιλιόγραμμα, μὲ λίτρας, ἀλλ' ὀλίγοι γινώσκουσι πόσῃ διανοητικὴν ἐργασίαν ἀπότητησεν ἡ ἐξεύρεσις τοιοῦτου κατὰ προσέγγισιν φυσικοῦ μέτρου. Καὶ ἀπαιτεῖται εἰσέτι πολλὴ περισσότερα ἐργασία, μέχρις οὗ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα κατορθώσῃ ν' ἀποκαλύψῃ ἐντελῶς τὸ σχῆμα τοῦ πλανήτου ἐφ' οὗ ζῶμεν.

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTPGENIEΦ.

(Συνέχεια.)

Ἀκριβῶς τὴν μίαν παρὰ τέταρτον ὁ Σανὶν ἴστατο ἐνῶπιον τοῦ Πολοσῶφ. Ἡ μὲ τέσσαρας ἱπποὺς ἐξευγμένη ἀμαξά του εὐρίσκειτο ἤδη πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου. Ὅτε ὁ Πολοσῶφ εἶδε τὸν Σανὶν ἠρέκεσθη μὲ τὰς λέξεις: «Ἄ λοιπὸν ἀπεφάσεις;» Εἶτα δὲ ἐφόρεσε τὸν πλὸν του, ἐκρέμασεν ἀπὸ τοὺς ὤμους τὸ ἐπανωφριὸν του ἐφόρεσε τὰ καλὸςία του, ἐβούλωσε τὰ ὠτὰ του μὲ βαμβάκι, ἂν καὶ ἦτο τὸ μέσον τοῦ θέρους, καὶ ἐξῆλθεν ἔξω εἰς τὴν κλίμακα. Οἱ ὑπηρέται εἶχον ἐπισωρεύσει κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐντὸς τῆς ἀμάξης ὅλα τὰ πολυάρθμα ἐκεῖνα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀγοράσῃ διὰ τὴν γυναῖκά του, τὴν δὲ θέσιν του ἐπέστρωσαν καὶ περιέφραξαν μὲ μικρὰ μεταξωτὰ μαξιλλάρια, μὲ σακκοπήρας καὶ μὲ δέματα, ἔθηκαν δὲ καὶ παρὰ τοὺς πόδας του ἕν καλαδίον μὲ διάφορα τρόφιμα καὶ ἔδωσαν στερεὰ τὸ κιβώτιόν του ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀμαξηλάτου. Ὁ Πολοσῶφ ἐπλήρωσε τοὺς ὑπηρέτας μετὰ πολλῆς γενναιοδωρίας καὶ βοηθοῦμενος ἐκ τῶν ὀπισθεν ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου καὶ εὐλαβοῦς θυρωροῦ ἀνερριχθῆ ἀσθμαίνων ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ἐκάθισεν ἀνέτως, ἐτακτοποίησεν ὅλα τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα πρὸς ὅσον οἷόν τε μεγαλύτεραν του ἀνεσιν, ἀναψὲ τὸ τσιγάρον του — καὶ ἐπὶ τέλους ἔκαμε πρὸς τὸν Σανὶν ἐν νεύμα διὰ τοῦ δακτύλου, ὅπερ ἐσήμαινε: «Τώρα μπορεῖς καὶ σὺ ν' ἀναιβῆς!» Ὁ Σανὶν ἐκάθισε παρὰ τῇ πλευρᾷ του, ὁ δὲ Πολοσῶφ διέταξε διὰ τοῦ θυρωροῦ τὸν ταχυδρομικὸν ἀμαξηλάτην νὰ ἐλαύνῃ ταχέως, ἂν ἤθελε νὰ λάβῃ δῶρον. Τὸ βῆθρον ἐτριξε, αἱ θυρίδες ἐκλείσθησαν θορυβωδῶς καὶ οἱ ἱπποὶ ἐξεκίνησαν δρομαῖοι.

33.

Τώρα ταξειδεύει τις μὲ τὸν σιδηρόδρομον ἀπὸ τὴν Φραγκφούρτην εἰς τὸ Βεισβάδεν εἰς ὀλιγώτερον τῆς μῆρας ὥρας διάστημα. Ἀλλὰ τότε ἡ ταχυδρομικὴ ἀμαξία ἐχρειάζετο τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας. Οἱ

ἱπποὶ ἀλλάζοντο τρεῖς φορές. Ὁ Πολοσῶφ ἐκοιμάτο ἐλαφρῶς ἡ ἐνεύσταζε καθ' ὅλον τὸ ταξίδιον, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὸ τσιγάρο 'ς τὸ στόμα. Ὁμίλει ὀλίγιστα καὶ δὲν ἐρριψε οὔτε ἐν βλέμμα εἰς τὰ ἔξω διὰ τοῦ παραθύρου: διὰ ζωγραφικὰς τοποθεσίας δὲν εἶχε τὸ παραμικρὸν ἐνδιαφέρον, ὡμολόγησε δὲ μάλιστα ὅτι «βαρύνεται τὴν φρίδην φρόβρα!» Ὁ Σανὶν εἰσῶπα ὡσαύτως καὶ οὐδ' αὐτὸς ἐθαύμαζε τὴν φύσιν: εἶχεν ὅλως διάφορα πράγματα εἰς τὸν νοῦν του. Ἦτο ὅλως διόλου βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του καὶ τὰς ἀναμνήσεις του. Εἰς ἕκαστον σταθμὸν ὁ Πολοσῶφ ἐτακτοποιεῖ μετὰ τῆς μεγίστης ἀκριβείας τοὺς λογαριασμοὺς του, ἐκύτταζε τὸ ὡρολόγιόν του καὶ ἔδιδεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην δῶρον — ὅτε μὲν μικρότερον ὅτε δὲ μεγαλύτερον, ἀναλόγως πάντοτε πρὸς τὸν ἐπιδειχθέντα ζῆλον. Ὅτε διήνυσαν τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου, ἔλαβεν ὁ Πολοσῶφ ἐκ τοῦ καλαδίου δύο πορτοκαλλία, ἐξέλεξε τὸ καλῆτερον διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ προσέφερε τὸ ἕτερον εἰς τὸν Σανὶν. Οὗτος παρετήρησεν ἀτενῶς τὸν συνταξειδωτὴν του καὶ ἐξερράγη αἰφνης εἰς θορυβώδη γέλωτα.

«Διατί γελᾷς;» ἠρώτησεν ὁ Πολοσῶφ, ἀφαιρῶν ἐπιμελῶς τὸν φλοιὸν ἀπὸ τοῦ πορτοκαλλίου διὰ τῶν λευκῶν καὶ βραχέων ὀνύχων του.

«Διατί γελᾷς;» ἐπανέλαβεν ὁ Σανὶν, «διὰ τὸ κοινὸν μας ταξίδιον.»

«Διατί;» ἐπανηρώτησεν ὁ Πολοσῶφ, θέτων εἰς τὸ στόμα του ἐν μέρος τοῦ πορτοκαλλίου.

«Καὶ δὲν εἶνε παράδοξον αὐτὸ τὸ ταξίδι μας; Ἐως χθὲς ἀκόμη, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, τόσο λίγο ἐσκεπτόμουν γιὰ σέ, ὅσο καὶ γιὰ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Κίνας, καὶ σήμερα! — τώρα ταξειδεύω μαζί σου, διὰ νὰ πωλήσω τὸ κτήμά σου 'ς τὴν γυναῖκά σου, τὴν ὁποίαν δὲν εἶδα ποτὲ 'ς τὴν ζωὴν μου.»

«Ὅλα συμβαίνουν 'ς τὸν κόσμον,» ἀπεκρίθη ὁ Πολοσῶφ, «Ὅταν ἡλικιωθῇς ἀκόμη, θὰ ἴδῃς πολλὰ πράγματα 'ς τὴν ζωὴν σου. Παρα-

δείγματος χάριν, μπορείς να με φαντασθής έμε ως στρατιώτην διαγυελέα επάνω ζ το άλλογο; Και όμως ύπνέρετσα ως τοιούτος, και ό Μέγας Δούξ Μιχαήλ Παύλοβιτς διέταζε: «Τράπ, τράπ, πέτε ζ αυτόν τον χοντρόν σημαιοφόρον να τρέχη γρηγορώτερα!»

‘Ο Σανίν έξυσε το κεφάλι του.

«Πές μου, ‘Ιπόλυτε Σίδωριτς, τί άνθρωπος είνε ή γυναίκα σου; Τι χαρακτήρα έχει; . . . Αυτό όλα πρέπει να τα ξέρω.»

‘Γι’ αυτόν ήταν εύκολο να διατάξη τράπ-τράπ,» έξηκολοούτησεν ό Πολοσώφ, θερμαινόμενος. «‘Αλλά για μέ . . . Κ’ έτσι κ’ έγώ εκέφεθηκα: σάς, χαρίζω και τούς βαθμούς σας και τές σπαλλέττες σας! — Ναι . . . έρωτήσεις για τη γυναίκα μου; Πώς είνε; άνθρωπος είνε όπως και κάθε άλλος. Μόνον να μη της κλείης το στόμα — αυτό δεν το ύποφέρει. Το καλύτερον από όλα είνε . . . να όμιλεις πολύ . . . δια να γελά. Διηγήσου της τον έρωτά σου . . . αλλά με τρόπον κωμικόν, διασκεδαστικόν.» ξέρεις!»

«Πώς, με τρόπον κωμικόν;»

«Δέν μου είπες ότι είσαι έρωτευμένος και θέλεις να παντρευθής; Αι λοιπόν, αυτά να της τα περιγράψης.»

‘Ο Σανίν ήσodάνθη έαυτόν προσβληθέντα.

«Και τί κωμικόν εύρίσκεις εις αυτήν την ύπόθεσι;»

‘Ο Πολοσώφ περιέστρεψε μόνον τα βλέμματα. ‘Ο χυμός του πορτοκαλλίου κατέρρευσεν εις τον πώγωνά του.

«Σέ έστειλεν ή γυναίκα σου ζ τη Φραγκφούρτη για να κάμης ψώνια;»

«Ναι.»

«Και τί πράγματα έψώνισες;»

«Παιγνίδια — έννοείται.»

«Παιγνίδια; Έχεις λοιπόν παιδιά;»

‘Ο Πολοσώφ εκ της έκπληξέως του ώπισθοχώρησεν όλίγον από του Σανίν.

«Τί ιδέα! Γιατί ναχω παιδιά; παιγνίδια για γυναίκες . . . στολινidia, αλοιφές και τέτοια πράγματα.»

«Και καταλαβαίνεις απ’ αυταις της δουλειαις;»

«Βέβαια καταλαβαίνω.»

«‘Αλλά πρό όλίγου μου έλεγες ότι δέν άνακατώνεσαι ζ ταις δουλειές της γυναικός σου.»

«Με ταις άλλαις δουλειαις της γυναικός μου δέν άνακατώνομαι. ‘Αλλά αυτά εδώ . . . δέν μου κάνουν κανέναν κόπο . . . και περνάω μάλιστα και τον καιρόν μου μ’ αυτά. Έκτός δέ τούτου ή γυναίκα μου έχει εμπιστοσύνη ζ το γούστό μου. Προσέτι δέ ξέρω πολύ καλά να παζαρεύω.»

‘Ο Πολοσώφ ήρχισε να όμιλη μετά τινος άγωνίας: ήτο ήδη κουρασμένος.

«Είναι πλούσια ή γυναίκα σου;»

«Ναι, είνε πλούσια. ‘Αλλά χρειάζεται τα πλούτη της για τον έαυτό της.»

‘Εν τούτοις, μου φαίνεται ότι δέν έχεις κανένα λόγον να παραπονήσαι.»

«Και δέν είμαι έγώ ό άνδρας της; Αυτό δά έλειπε, να μην έωφελούμαι κι’ αυτό το προτέρημα! Έκτός δέ τούτου της είμαι πολύ χρήσιμος! Έχει από με πολλές ωφέλειες: είμαι πολύ καλομίλητος άνθρωπος. ‘Ο Πολοσώφ άπέμαζε το πρόσωπόν του με το μεταξωτόν του μαντίλιον και ήρχισε να στοναχή, φωνέ έλεγε «Δυπήσου με» μη με άναγκάζης να είπω περισσότερα. Βλέπεις πόσον ύποφέρω.»

‘Ο Σανίν τον άφήκε ήσυχον και έβυθίσθη πάλιν εις συλλογισμούς.

* * *

Το έν Βεισβάδη ξενοδοχείον, πρό το όποίου έσταμάτησεν ή άμαξα, ήτο άληθινόν παλάτιον. Άμέσως ήρχισαν μέσα να ήχώσιν οι κώδωνες. Εις τούς διαδρόμους και εις τās κλιμακας ήρχισε μεγάλη ζωηρότης και έσπευσμένη κίνησις. Πλήθος κομψών κυριών με μανδρά φράκα έσπευσαν εις την μεγάλην εισοδον του ξενοδοχείου.

‘Η θύρα της άμάξης ήνεώχθη εύρέως υπό τινος Έλβετου άπαστράπτοντος εκ χρυσού.

Ός στρατηγός θριαμβεύων κατέβη της άμάξης ό Πολοσώφ και ήρχισε ν’ αναβαίνει την με τάπητας έστρωμένην και υπό μύρων έωδιάζουσάν κλιμακα. Νεανίας τις, φασάυτως ένδεδυμένος και κεκοσμημένος άμέμπως, άλλ’ έχων ρώσικην φυσιογνωμίαν — ό θαλαμηπόλος του — έσπευσεν πρός προϋπάντησίν του. ‘Ο Πολοσώφ τψ άνήγγειλεν άμέσως ότι εις το έξής θά τον παίρνει πάντοτε μαζί

του όταν ταξειδεύη, διότι χθές εις την Φραγκφούρτην παρημέλησαν να φέρουν εις αυτόν, τον Πολοσώφ, ζεστό νερό! ‘Ο θαλαμηπόλος έδειξεν έκτακτον έκπληξιν επί τψ άκούσματι τούτω και — έκυψε ταχέως διά να εκβάλη τα καλόςια του κυρίου του.

«Είνε ζτό σπίτι ή Μαρία Νικολάγεβνα;» ήρώτησεν ό Πολοσώφ.

«Ναι, είνε ζτό σπίτι. ‘Η ευγενία της ένδύεται. ‘Η ευγενία της θά γευματίση εις την οικίαν της κομήσεως Λασσοούνσκι.»

«Χ-μ, της κομήσεως . . . Περίμενε! Είναι μερικά πράγματα κάτω στην άμαξα. Πήγαινε να τα πάρης, αλλά σό ό ίδιος. Και σό Δημήτρι Παύλοβιτς» προσέθηκεν ό Πολοσώφ, «πάρε ένα δωμάτιον και έλα όπισω εις τρία τέταρτα της ώρας. Θά γευματίσουμε μαζί.»

‘Ο Πολοσώφ έπορεύθη βαρυκινήτως περαιτέρω, ό δέ Σανίν έξελεξε μέτριον τι δωμάτιον και άφού ήσυχάσεν όλίγον και έτακτοποίησε την τοαλέτταν του, μετέβη εις τα εύρεά δώματα, άτινα ή Αύτου ‘Υψηλότης ό πρίγκηψ φόν Πολοσώφ» κατέκει.

Εύρε τον «πρίγκηπα» τούτον έν τψ μέσω μιάς λαμπράς και μεγαλοπρεπούς αιδούσης, έξηπλωμένον εις μίαν μαλακήν και κομψοτάτην εκ βελούδου πολθρώναν. ‘Ο φλεγματικός φίλος του Σανίν εύρε καιρόν έν τψ μεταξύ να κάμη το λουτρόν του και να περικαλυφθί με πολύτιμόν τινα νυκτικόν έπενδύτην έξ άτλαζίου. ‘Η κεφαλή του ήτο κεκαλυμμένη υπό ένός πορφυρόχρου φεσίτου. ‘Ο Σανίν έπροχώρησε πρός αυτόν και τον παρετήρησε προσεκτικώς επί τινα χρόνον. ‘Ο Πολοσώφ εκάδητο άκίνητος ως άγαλμα. Ούτε το πρόσωπόν του έστρεψε πρός τον Σανίν, ούτε τās όφρυσ του έκίνησε, ούτε λέξιν έρόφερε. Πραγματικώς, ήτο μεγαλοπρεπές το θέαμα! Άφού ό Σανίν επί δύο σχεδόν λεπτά της ώρας τον έθαύμασε, ήθελε να διακόψη με μίαν παρατήρησιν την ιεράν ταύτην σιγήν — ότε αίφνης ήνεώχθη ή θύρα του παρακειμένου δωματίου και εις το κατώφλιον ένεφανίσθη νεαρά τις και ωραία κυρία περιβεβλημένη λευκών μεταξωτήν έσθήτα με μέλανα τρίχατα και κεκοσμημένη της βραχιόνας και τον λαμόν με αδάμαντας. ‘Η πυκνή και καστανόχρους κόμη της εις δύο μακρούς πλοκάμους διηρημένη κατέπιπτεν εκάτέρωθεν επί τών νώτων της.

34.

«Ω, συγγνώμην,» είπεν άμηχάνως άρα και χλευαστικώς μειδιώσα, και λαβούσα ταχέως το άκρον του έτέρου τών πλοκάμων της παρετήρησε τον Σανίν με τούς μεγάλους, φαιούς και διανυγείς όφθαλμούς της. «Δέν είξευρα, ότι έπέστρεψες κιόλα.»

«‘Ο κύριος Δημήτρις Παύλοβιτς Σανίν,» νεανικός μου φίλος» είπεν ό Πολοσώφ χωρίς να ήγερθί και χωρίς να κυττάξη τον Σανίν — περιωρίσθη δέ μόνον εις το να δείξη αυτόν διά τού δακτύλου.

«Ναι. . . . Το ξέρω, μου το διηγήθης ήδη. Χαίρω πολύ διά την γνωριμίαν σας. ‘Αλλά ήθελα να σε παρακαλέσω ‘Ιπόλυτε Σίδωριτς . . . ‘Η θαλαμηπόλος μου είνε σήμερα πολύ άδεξια . . .»

«Νά σοι κάμη την τοαλέττα σου;»

«Ναι, σε παρακαλώ . . . Με συγχωρείτε» επανέλαβεν ή Μαρία Νικολάγεβνα με το αυτό μειδίωμα ως πρότερον, και ύποκλιθείσα πρός τον Σανίν μετεστράφη ταχέως και έγεννηεν άφαντός, καταλιπούσα την βραχείαν μέν άλλ’ εύάρεστον έντύπωσιν του ωραίου λαίμου της, τών έξαισιών ώμων της και της θαυμασίας φυής του σώματός της.

‘Ο Πολοσώφ ήγγέρθη, και κλονούμενος βαρυκινήτως άνα το δάπεδον ήφανίσθη διά της αυτής θύρας.

‘Ο Σανίν ούδαμώς άμφέβαλεν ότι ή οικοδόποινα είχεν άκριβεστάτην γνώσιν περί της ιδίας αυτού παρουσίας έν τη αιδούση του «πρίγκιπος» Πολοσώφ. Έσκέφθη δέ καθ’ έαυτόν: «‘Αν αυτή ή κυρία έπιμελείται ήδη να έπιδείξη πρός έμε την καλλονήν της και να με θαμβάση — τίς οίδε, ίσως φανή φιλόφρων και έν τη έκτιμήσει του κτήματός μου.»

‘Η καρδιά του ήτο τόσο πλίρης εκ της εικόνας της Τζέμμας, ώστε διά πάσας τās άλλας γυναίκας ούδ’ κατ’ έλάχιστον ένδιέφερετο· μόλις δέ και μετά βίας έλάμβανε γνώσιν της ύπάρξεώς των· και διά τούτο την φοράν ταύτην περιωρίσθη μόνον εις το να σκεφθί: «Πραγματικώς δέν ήσαν ψευδή όσα ήκουσα περί της κυρίας ταύτης· τί άληθεια είνε καλλονή!»

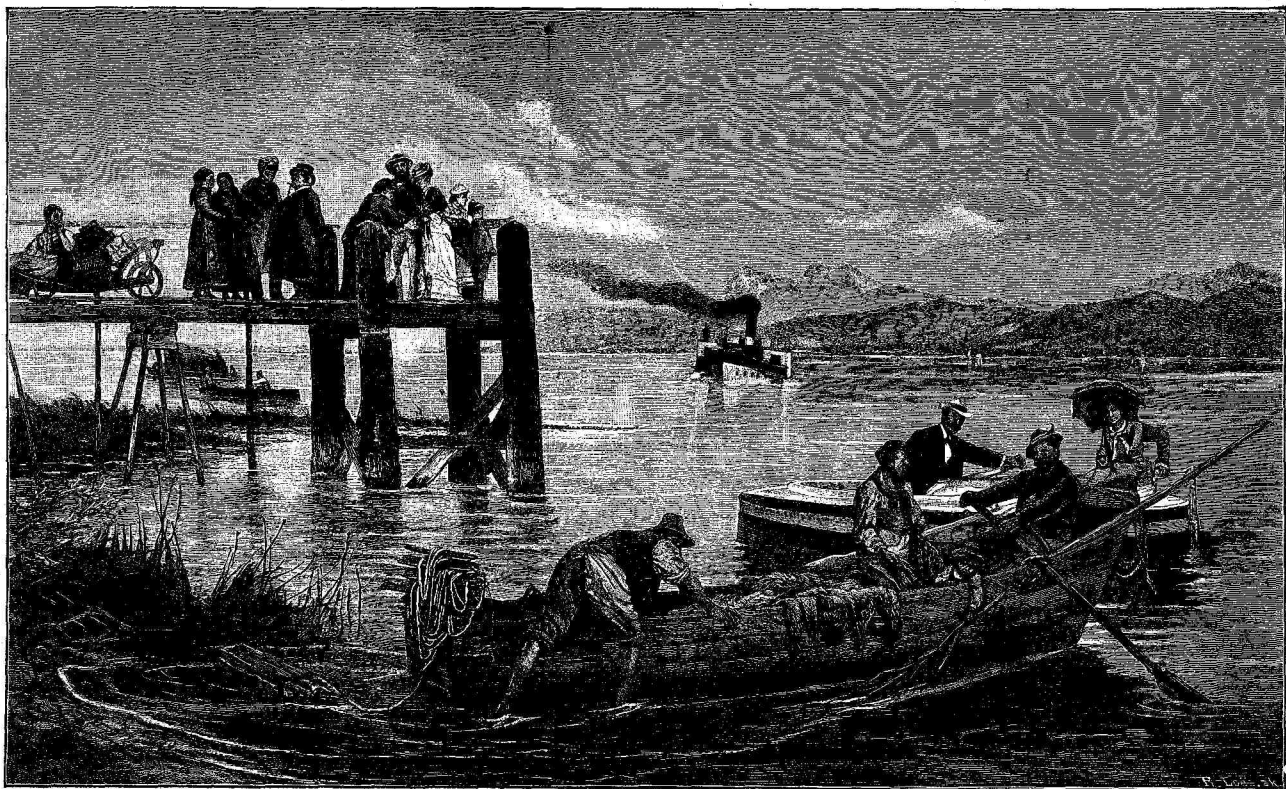
‘Αν ό νοός του δέν εύρίσκετο εις έξαιρετικήν και έκτακτον κατ’ άσταςιν, θά έξεφράζετο ίσως κατ’ άλλον τρόπον: ‘Η Μαρία Νικολάγεβνα Πολοσώφ, το γένος Κολυσκίν, ήτο πραγματικώς παράδοξος προσωπικότης. Όχι ότι ήτο τελεία καλλονή: τα ίχνη της ταπεινής αυτής καταγωγής ήσαν μάλιστα πολύ εύκρινώς όρατά.

Διότι είχε ταπεινόν μέτωπον, σαρκώδη πῶς και σιμὴν ῥίνα, οὕτε ἠδύνατο νὰ καυχῇ ὅτι εἶχεν ἄβρὰν χροιάν ἢ ὠραίας χεῖρας καὶ ὠραίους πόδας. Ἀλλὰ τί ἐσήμαινον ὅλ' αὐτά; Πᾶς ὅστις ἠθελε τὴν συναντήσῃ, θὰ ἐσταμάταινε οὐχὶ πρὸ «τῆς ἀγιότητος τοῦ κάλλους», ἵνα εἰπωμεν κατὰ τὸν Πούσκιν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἰσχυροῦ θελγήτερου ἀκράϊου γυναικείου σώματος ἔχοντος τύπον κατὰ τὸ ἡμῖς ῥωσικὸν καὶ κατὰ τὸ ἡμῖς ἀδιγγανικόν θὰ ἐσταμάταινε δὲ οὐχὶ «ἀκουσίως»! Ἀλλ' ἡ εἰκὼν τῆς Τζέμμας ἐφύλαττε τὸν Σανὶν καὶ ἐπροστάτευεν αὐτὸν ὥς «ὁ τριπλοῦς χαλκός», τὸν ὁποῖον ᾄδουσιν οἱ ποιηταὶ κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ὁρατίου.

Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀνδρός της. Ἐπλησίασε πρὸς τὸν Σανὶν . . . βαδίζουσα μὲ τοιοῦτο βάδισμα, ὥστε κατ' ἐκείνον τὸν δυστυχῶς ἀπὸ πολλοῦ ἀφανισθέντα χρόνον ἰδιότροπὸς τις θὰ ἔχανε τὸν νοῦν του διὰ τὸ βάδισμά της. «Ὅταν αὐτὴ ἡ γυνὴ βαδίξῃ πρὸς σέ, φαίνεται ὥς νὰ σοὶ φέρῃ ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ

εἵται οἰκοῦν, νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀξιώσεις καὶ τοῦ μᾶλλον ἀπαιτητικοῦ γαστρονόμου, ἀλλ' εἰς τὸν Σανὶν ἐφαίνετο ἀτελεύτητος, ἀφόρητος φαγοποσία.

Ὁ Πολοσῶφ ἔτρωγε βραδέως, «μετὰ συναισθήσεως, εἰδημοσύνης καὶ μικρῶν διαλειμμάτων». ἔκλινε προσεκτικῶς ὑπεράνω τοῦ πίνακίου του καὶ ὠσφραίνετο σχεδὸν κάθε μπουκιά. Ὁσάκις ἐπινεν, ἐξέπλυνε πρῶτον τὸ στόμα του μὲ τὸν οἶνον καὶ εἶτα κατέπινεν αὐτὸν ὥστε δοκιμάζων τὴν ποιότητά του Κατὰ τὸ ψητὸν ἤρχισεν αἰφνης νὰ ὀμιλῇ — ἀλλὰ περὶ τίνας; περὶ μερινῶν προβάτων! Ἀνήγγειλε τῷ Σανὶν, ὅτι σκοπεύει νὰ παραγγεῖλῃ ἐν ὁλόκληρον ποίμνιον ἐκ τῶν ἰσπανικῶν τούτων προβάτων* ἤρχισε δὲ νὰ τὰ περιγράψῃ διεξοδικῶς, μέχρι τῶν ἐπουσιωδεστάτων λεπτομερειῶν, ὀνομάζων αὐτὰ διηνεκῶς μὲ τὰ τρυφερώτατα ὑποκοριστικά ὀνόματα. Ἀφοῦ ἐρρόφησεν. ἐν κυάδιον ζέοντος καφέ — (ἐπανειλημμένως δὲ ἀνέμνησε τὸν ὑπὸν ὀργίλον καὶ μεμψήμορον, ὅτι τὴν τελευταίαν φορὰν τῷ εἶχε παραδέσῃ ψυχρὸν καφέν, ψυχρὸν ὥς ὁ

Η ΑΦΙΞΙΣ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ.

βίου σου», εἶπε ποτε εἰς ἐκ τῶν λατρευτῶν της Ἐπλησίασε λοιπὸν πρὸς τὸν Σανὶν, ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ τῷ εἶπε ῥωσιστὶ — φιλοφρόνως καὶ ὁμως μετ' ἐπιφυλάξεως.

«Περιμένετε, ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψω; Μετ' ὀλίγον θὰ εἶμαι πάλιν ἐδῶ.»

Ὁ Σανὶν ὑπεκλήθη εὐσεβάστως. Ἀλλ' ἤδη ἡ Μαρία Νικολάγεβνα εἶχε γεινῇ ἀφαντος. Ἐξερχομένη ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ μειδιῶσα ἔριπεν ἐν βλέμματι ταχὺ ὑπεράνω τοῦ ὤμου της, τὴν αὐτὴν ἁρμονικὴν ἐντύπωσιν καταλιποῦσα ἣν πρότερον.

Ὁσάκις ἐμειδία, ἐσχηματίζοντο, ὅχι εἰς οὐτε δύο, ἀλλὰ τρεῖς συγχρόνως γελασίνον ἐν ἑκατέρᾳ τῶν παρειῶν της, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐγέλων ἔτι περισσότερον ἢ τὰ χεῖλη της, τὰ στρόγγυλα καὶ ροδόχροα καὶ σπαργώντα χεῖλη της, μὲ τὰς δύο μικρὰς ἐλαίας ἀριστερόθεν.

Ὁ Πολοσῶφ εἰσῆλθε κλονούμενος εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐκαθέσθη πάλιν εἰς τὸν θρόνον του. Ἐμείνει δὲ τόσον σιωπηλὸς ὥς πρότερον· ἀλλὰ παρόξυνον τὴν χλευαστικὴν μειδιᾶν ἐπλανᾶτο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνὰ τὰς ἀχρούς στρογγυλὰς καὶ ὁμως ἐρρυτιδωμένας ἡδὴ παρειάς του.

Ἐφαίνετο ἤδη προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν, εἰ καὶ μόνον κατὰ τρία ἔτη ἤτο πρεσβύτερος τοῦ Σανὶν.

Τὸ γεῦμα, ὅπερ παρέθηκεν εἰς τὸν ξένον του, ἠδύνατο, ἐννο-

πάγος!) καὶ μὲ τοὺς κιτρίνους διαστροφούς ὀδόντας του ἀπέκοψε τὸ ἄκρον ἐνὸς τσιγάρου τῆς Ἀβάνας, ἐνέπεσε κατὰ τὴν συνήθειάν του εἰς ὕπνον, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Σανὶν, ὅστις μὲ ἐλαφρὰ βήματα ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἀνὰ τὸν μαλακὸν τάπητα σκεπτόμενος πῶς νὰ διευθετήσῃ καὶ ῥυθμίσῃ διὰ τὴν Τζέμμα καὶ δι' αὐτὸν τὸν μέλλοντα βίον των καὶ ποίαν ἄρὰ γε εἶδῃσιν ἐμελλε νὰ φέρῃ εἰς τὴν μνηστῆν του. Ὁ Πολοσῶφ ἐν τούτοις ἐξέπνησεν ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, ὥς αὐτὸς ὁ ἴδιος παρετήρησε — καὶ πράγματι δὲν εἶχε κοιμηθῇ περισσότερον τῆς μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας. Ἐπινεν ἐν ποτήριον ὕδατος τοῦ Σέλτερς μετὰ πάγου καὶ κατεβρόχθισεν ὀκτῶ περίπου κοχλιάρια γλυκίσματος, ῥωσικοῦ γλυκίσματος, τὸ ὁποῖον ὁ θαλαμηπόλος του τῷ ἔφερεν ἐντὸς κυανοῦ, γνησίου «Κιεβικοῦ» ποτηρίου, καὶ ἄνευ τοῦ ὁποίου γλυκίσματος δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσει, ὥς αὐτὸς ὁ ἴδιος ἰσχυρίζετο, — εἶτα δὲ προσητένισε τὸν Σανὶν ἀσκαρδαμυκτεῖ μὲ τοὺς μικροὺς καὶ ἐξαγκωμένους ὀφθαλμούς του καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν εὐηρεστεῖτο νὰ παίξῃ μαζὶ του ὀλίγες παρτίδες προβατοκεφάλου.*) Ὁ Σανὶν ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν πρότασίν του, διότι ἐφοβήθη μήπως ὁ Πολοσῶφ ἀρχίσῃ πάλιν νὰ ὀμιλῇ περὶ τῶν μερινῶν ἀρνίων του. Ὁ ξενίζων καὶ ὁ ξενιζόμενος ἐπέστρεψαν

*) Εἶδος τι γερμανικοῦ χαρτοπαιγνίου.

ἀμφότεροι εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔλαβον παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ τὰ παιγνίδια καὶ ἤρχισαν νὰ παίξουν, ἐννοεῖται, ὄχι διὰ χρήματα.

Εἰς αὐτὴν τὴν ἀδύων ἐνασχόλησιν εὗρεν αὐτοὺς ἡ Μαρία Νικολάγεβνα, ὅτε ἐπέστρεψε παρὰ τῆς κομῆσης Λασοῦνσκι. Ἐξερράγη εἰς θορυβώδη γέλωτα, ἅμα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ τοὺς εἶδε παίζοντας.

Ὁ Σανὶν ἀνεσκήρτισεν ἀμέσως, ἀλλ' ἡ οἰκοδόμοινα τῷ ἐφώναξε:

«Μείνετε παρακαλῶ ἑστὴν θέσιν σας καὶ ἐξακολουθήσατε τὸ παιγνίδι. Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξύ ἀλλάζω τὰ ἐνδύματά μου καὶ ἐπιστρέφω ἀμέσως.» Εἶτα δὲ ἐξῆλθε θροοῦσα μὲ τὸ ἐπίουρμα τοῦ ἐνδύματός της καὶ ἐξάγουσα τὰ χειρόκτιά της, ἐνῶ ἐπορεύετο.

Πράγματι μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον. Εἶχεν ἀλλάξῃ τὸ κομψὸν της ἐνδυμα μὲ μίαν ἐσθῆτα χρώματος λευκῶδους (λεῖλακὺ), εὐρείαν καὶ μὲ ἀνοικτάς, κρεμαμένας χειρίδας· χονδρὴ, πλεκτὴ ζώνη συνεκράτει τὴν ἐσθῆτα περὶ τὴν μέσιν της. Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐκάθισε πλησίον τοῦ ἀνδρός της, περιέμενε μέχρις ὅτου ἔχασε τὸ παιγνίδι του καὶ τότε τῷ εἶπε:

«Ἔτσι, Χονδρούλη μου, τώρα φθάνει!» (Εἰς τὴν λέξιν «Χονδρούλη μου» προσητένισεν αὐτὴν ὁ Σανὶν ἐκπληκτος, αὐτὴ δὲ ἀνταπέδωκε τὸ βλέμμα του δια φιλοφρονητικὸν μειδιάματος, ὅπερ παρήγαγεν ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς ὅλους ὁμοῦ τοὺς γελασίνους.) — «Τώρα φθάνει· βλέπω πῶς νυστάζεις· φίλησέ μου τὸ χέρι καὶ πήγαινε. Ἐχομε νὰ μιλήσουμε λιγάκι μαζὶ, ὁ κύριος Σανὶν καὶ ἐγώ.»

«Νυσταγμένος δὲν εἰμαι» ἐτονθόρυσεν ὁ Πολοσῶφ, μετὰ κόπου σηκωνόμενος ἀπὸ τὴν πολυθρόναν του· «ὅσο ὅμως γιὰ νὰ πάω καὶ γιὰ νὰ σοὺ φιλήσω τὸ χέρι — εἰμαι πρόθυμος.»

Ἐκείνη προτείνειν αὐτῷ τὴν παλάμην της, καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ γελᾷ καὶ νὰ παρατηρῇ τὸν Σανὶν.

Ὁ Πολοσῶφ ἐκόταξεν αὐτὸν ὡσαύτως καὶ ἀπεμακρόνθη, χωρὶς νὰ τὸν καλονυχίσῃ.

«Λοιπὸν διηγηθῆτέ μου τώρα, λέγετέ μου,» εἶπεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα μετὰ ζωηρότητος στηριζάσα συγχρόνως ἀμφοτέρους τοὺς γεγυμνωμένους ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ συγκρούουσα ἀνυπομόνας τοὺς ὀνυχας πρὸς ἀλλήλους. «Εἶν' ἀλήθεια πῶς θέλετε νὰ παντρευθῆτε;»

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν ὀλίγον τι πλαγίως, διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ ἀτενίσῃ τὸν Σανὶν ἀτενέστερον καὶ διαπεραστικώτερον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

35.

Οἱ ἀβίαστοι καὶ ἐλεύθεροι τρόποι τῆς κυρίας Πολοσῶφ θὰ συνετάρσασον ἴσως κατ' ἀρχὰς τὸν Σανὶν — εἰ καὶ δὲν ἦτο πλέον ἄπειρος τοῦ κόσμου — ἀν μὴ ἀπ' ἐτέρου διέβλεπεν ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ οἰκειότητι ταύτῃ εὐνοϊκὰ σημεῖα τῆς εὐτυχοῦς ἐκβάσεως τῆς ἀποστολῆς του. «Ἄς συμμορφωθῶμεν πρὸς τὰς ἰδιοτροπίας τῆς ζαπλοῦ του ταύτης κυρίας» ἐσκέφθη κατ' ἐαυτὸν ὁ Σανὶν μετ' ἀποφασιστικότητος καὶ ἀπεκρίθη μετὰ τῆς αὐτῆς ἀβιάστου ἀφελείας, μεθ' ἧς εἶχεν ἐρωτηθῆ ὑπ' ἐκείνης:

«Ναί, θέλω νὰ παντρευθῶ.»

«Μὲ ποίαν; Μὲ μίαν ξένην;»

«Ναί.»

«Τὴν ἐγνωρίσατε μόλις πρὸ ὀλίγου καιροῦ; στὴν Φραγκφορτ;»

«Μάλιστα! στὴν Φραγκφορτ.»

«Καὶ τί κυρία εἶνε, ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε αὐτὴν τὴν ἐρώτησι;»

«Βεβαίως σὰς ἐπιτρέπω τὴν ἐρώτησι — εἶνε θυγατέρα ἐνὸς ζαχαροπλάστου.»

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἠνέωξεν εὐρέως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὤψασε τὰς ὀφρὺς.

«Ἄλλ' αὐτὸ δὰ εἶνε φραιότατο!» εἶπε βραδέως, «ὅλως διόλου θαυμάσιον! Ἐγὼ ἐπίστευα, ὅτι τέτοιοι νέοι ὅπως ἐσεῖς δὲν ὑπάρχουν πλέον εἰς τὸν κόσμον. Θυγατέρα ζαχαροπλάστου!»

«Αὐτὸ σὰς θέτει εἰς ἐκπληξιν, ὡς βλέπω» εἶπεν ὁ Σανὶν μετὰ τινος ἀξιοπρεπείας· «ἀλλὰ πρῶτον δὲν ἔχω κατ' ὅλου ἐκείνας τὰς προλήψεις»

«Πρῶτον» εἶπε διακόπτουσα αὐτὸν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα, «αὐτὸ δὲν μὲ θέτει καθόλου εἰς ἐκπληξιν — καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω προλήψεις. Κ' ἐγὼ ἡ ἴδια εἰμαι θυγατέρα ἐνὸς χωρικοῦ. Εἶσθε τώρα εὐχαριστημένος; Χαίρω καὶ θαυμάζω μόνον, ὅτι βλέπω ἐπὶ τέλους ἓνα ἄνθρωπον, ὅστις ἀγαπᾷ χωρὶς φθόνου. Τὴν ἀγαπᾶτε βέβαια, δὲν εἶν' ἐταί;»

«Ναί!»

«Θὰ εἶνε βέβαια πολὺ φραία;»

Ἡ τελευταία αὐτῇ ἐρώτησις ἐνέβαλε τὸν Σανὶν εἰς ἀμηχανίαν τινά . . . ἀλλ' ἦτο πλέον πολὺ ἀργά, ν' ἀποσυσρῇ.

(Ἐπεται συνέχεια.)

1. ΔΑΝΙΗΛ ΣΑΝΔΕΡΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 225).

2—3. ΝΕΑΝΙΔΕΣ ΔΙΠΛΩΝΟΥΣΑΙ ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΦΥΛΛΑ καὶ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ. Εἰκονογραφία τοῦ περὶ τῆς καταρτίσεως τῆς Κλειοῦς ἄρθρου (ἐν σελ. 229).

4. ΤΟ ΦΙΛΙ. Εἰκὼν ὑπὸ F. Feldweg (ἐν σελ. 233).

Εἶναι τὸ φίλημα τροφὴ πύρρινος τῆς καρδίας,

Στιγμὴ κλαπείσα τῆς Ἑδέμ, ἀρχὴ ἀθανάσιας.

Εἶναι τὸ μύρον τῆς ζωῆς, ἡ γλῶσσα τῶν Ἀγγέλων,

Ἐρως, εἰς δύο σώματα εὐδὴ ἀνατέλλων.

Εἶναι τὸ φίλημα θερμὴ πλημμύρα αἰσθημάτων,

«Χριστὸς ἀνέστη!» Τῆς ψυχῆς τὸ ἄσμα τῶν αἰμάτων,

Τῆς ἥβης ψάλλον ὄνειρον, ὑμέναιος καρδίας,

Ἄνευ στεφάνων καὶ πομπῶν, πλὴν ἔμπλεον θρησκείας·

Κ' εἶναι τὸ φίλημα πνοὴ τοῦ Πλάστου ζωογόνος,

Εἶναι τὸ ῥῆμα τοῦ Χριστοῦ, εὐδαιμονίας στόνος.

Καρδίας δίδυμος ἄκτις εἰς χεῖλη μυροβόλα,

Αἰωνιότητος στιγμὴ καὶ βλάστησις κατ' ὅλα.

Μ' ἐν φίλημα γεννώμεθα μ' ἐν φίλημα γεννῶμεν,

Κ' ἐν φίλημα λαμβάνομεν ὅσταν τελευτῶμεν . . .

Ἀχιλ. Παράσχος.

5. Η ΑΦΙΞΙΣ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ, κατὰ τὴν πρωτότυπον ἐλαιογραφίαν τοῦ καθηγητοῦ Καρόλου Raupp (ἐν σελ. 236).

Ὅλον ἐν εὐκρινέστερον προβάλλει ἐκ τοῦ περικαλύπτοντος αὐτὸ ἀερώδους πέπλου, καὶ ἀείποτε διαυγέστερον ἐγκατοπτρίζεται εἰς τὴν ἀργυρόχρουν ὄψιν τῆς κοιμωμένης θαλάσσης τὸ πολυπόθητον πλοῖον, τὸ φέρον ἐπὶ τῶν εὐρέων νώτων του τὸν ἀγαπητὸν ἀδελφὸν ἢ τὸν ἀπόντα σύζυγον εἰς προσφιλεῖς ἀγκάλας. Εἰς πᾶν τοῦ βῆμα μεγαλόνει· καὶ ἡ αἰθαλόεσσα σημαία του μακρὰν ἐκτεινομένη καὶ κυματίζουσα εἰς τὰς θαυπευτικὰς αὔρας, χαιρετίζει τοὺς ἐπὶ τῆς γεφύρας ἱσταμένους καὶ ἀνυπομόνως ἀναμετροῦντας τὰς βραδυπόρους στιγμὰς. Τινὲς ἐξ αὐτῶν, ὅπως συντάμνωσι τὸν χρόνον τῆς προσδοκίας, ἀποστρέφουσιν ἀπὸ τοῦ πλοίου τὸ βλέμμα καὶ συνδιαλέγονται περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων. Ἄλλοι δέ, ἀπειρότεροι τοιούτων συγκινήσεων, παρακολουθοῦσι διὰ τοῦ βλέμματός πᾶσαν προσολίσθησιν τοῦ πλοίου. — Μετ' οὐ πολὺ αἱ ὕψηλαί τῆς γεφύρας στήλαι θὰ ταπεινωθῶσι παρὰ τὰς πλευράς τοῦ ποντοπόρου κολοσσοῦ, καὶ τότε ἡ ἀκράτητος χαρὰ θὰ ἐκραγῇ εἰς ῥεῦμα εὐδαιμόνων δακρύων.